

JDO. PRIMERA INSTANCIA N. 24 PALMA DE MALLORCA

AUTO: 00153/2019

CALLE TRAVESSA D'EN BALLESTER, N° 20-1° DE PALMA DE MALLORCA. -

Teléfono: 971 219 237 -, Fax: 971 219 198.-

Correo electrónico: instancia24.palmademallorca@justicia.es

Equipo/usuario: ICR Modelo: 0616K0 N.I.G.: 07040 42 1 2019 0015446

ORD PROCEDIMIENTO ORDINARIO 0000542 /2019-1

Procedimiento origen: /

Sobre OTRAS MATERIAS

DEMANDANTE D/ña. CENTRAL SANTA LUCIA L.C

Procurador/a Sr/a. CRISTINA SAMPOL SCHENK

Abogado/a Sr/a.

DEMANDADO D/ña. MELIA HOTELS INTERNATIONAL SA

Procurador/a Sr/a. RUTH MARIA JIMENEZ VARELA

Abogado/a Sr/a.

INTERLOCUTORIA N° 153/19

Palma a 2 de setembre de 2019

ANTECEDENTS DE FET

PRIMER.- El dia 3 de juny de 2019 es va presentar davant aquest Jutjat, per part de la Procuradora dels Tribunals Sra. Cristina Sampol Schenk, en representació de CENTRAL SANTA LUCIA L.C., demanda de Judici Ordinari núm. 542/2019 dirigida contra MELIA HOTELS INTERNATIONAL S.A.

SEGON.- Admesa a tràmit la demandada, i dins el termini previst a la llei, la part demandada va interposar una declinatòria per falta de jurisdicció i competència internacional d'aquest jutjat.

De dita petició es va donar trasllat a la part actora, la qual va contestar al·legant que aquest jutjat sí que tenia jurisdicció i competència per conèixer del plet conforme a les normes de la LOPJ i dels tractats internacionals subscrits per Espanya.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER.- La part demandada al·legà a la seva declinatòria una sèrie de motius pels quals considerava que els Tribunals espanyols no tenien ni jurisdicció ni competència internacional per a conèixer del present plet. En ser la jurisdicció un pressupost previ a la competència internacional a l'hora de determinar si els Tribunals espanyols tenen capacitat per a resoldre la demandada interposada per Central Santa Lucia, en primer lloc, es valorarà si en el cas concret

existeix o no jurisdicció per part dels Tribunals espanyols per a resoldre la controvèrsia plantejada per la part actora.

L'art. 36 LEC disposa que "1. La extensión y límites de la jurisdicción de los tribunales civiles españoles se determinará por lo dispuesto en la *Ley Orgánica del Poder Judicial* y en los tratados y convenios internacionales en los que España sea parte.

2. Los tribunales civiles españoles se abstendrán de conocer de los asuntos que se les sometan cuando concurra en ellos alguna de las circunstancias siguientes:

1.ª Cuando se haya formulado demanda o solicitado ejecución respecto de sujetos o bienes que gocen de inmunidad de jurisdicción o de ejecución de conformidad con la legislación española y las normas de Derecho Internacional Público.

2.ª Cuando, en virtud de un tratado o convenio internacional en el que España sea parte, el asunto se encuentre atribuido con carácter exclusivo a la jurisdicción de otro Estado.

3.ª Cuando no comparezca el demandado emplazado en debida forma, en los casos en que la competencia internacional de los tribunales españoles únicamente pudiera fundarse en la sumisión tácita de las partes".

Per la seva banda, l'art. 21 LOPJ estableix que "1. Los Tribunales civiles españoles conocerán de las pretensiones que se susciten en territorio español con arreglo a lo establecido en los tratados y convenios internacionales en los que España sea parte, en las normas de la Unión Europea y en las leyes españolas. 2. No obstante, no conocerán de las pretensiones formuladas respecto de sujetos o bienes que gocen de inmunidad de jurisdicción y de ejecución de conformidad con la legislación española y las normas de Derecho Internacional Público".

En el present cas, el primer motiu en que la part demandada es fonamenta per sostenir la falta de jurisdicció dels Tribunals espanyols per a conèixer de la demanda objecte d'aquest procediment es basa en que les pretensions de la mateixa recauen sobre un Estat, Cuba, i béns de la seva propietat que, per tant, ostenten immunitat de jurisdicció.

La immunitat de jurisdicció es troba regulada actualment, dins el nostre dret intern, a la LO 16/2015 i, segons l'art. 2 de la citada norma, és definida com la "prerrogativa de un Estado, organización o persona de no ser demandado ni enjuiciado por los órganos jurisdiccionales de otro Estado".

L'art. 4 de la LO 16/2015 proclama que "Todo Estado extranjero y sus bienes disfrutarán de inmunidad de jurisdicción y ejecución ante los órganos jurisdiccionales españoles, en los términos y condiciones previstos en la presente Ley Orgánica".

Seguint amb la tendència doctrinal i jurisprudencialment establerta en el marc del dret internacional, l'Estat espanyol ha decidit regular la immunitat de jurisdicció dins una concepció relativa o restringida, conforme a la qual no tots els actes dels Estats es troben protegits per la immunitat de jurisdicció. Dins aquest context, la doctrina i la jurisprudència han vingut distingint entre els actes que són una manifestació de la sobirania de cada país (*acta iurii imperii*) i els que es deriven d'una activitat de caràcter privat (*acta iure gestionis*). D'entre aquests dos tipus d'actes, només els *iurii imperii* es poden considerar realitzats dins el marc de la immunitat de la que gaudeixen els Estats i els seus béns.

D'acord amb aquesta doctrina, a la Secció Segona del Capítol I del Títol I de la LO 16/2015, arts. 9 a 16, es regulen una sèrie d'excepcions a la immunitat de jurisdicció dels Estats estrangers.

Dins d'aquestes excepcions, a l'art. 9 de la citada llei es disposa que *"1. El Estado extranjero no podrá hacer valer la inmunidad ante los órganos jurisdiccionales españoles en relación con procesos relativos a transacciones mercantiles celebradas por dicho Estado con personas físicas o jurídicas que no tengan su nacionalidad, salvo en los siguientes supuestos:*

a) Cuando se trate de una transacción mercantil entre Estados; o

b) Cuando las partes hayan pactado expresamente otra cosa.

2. No se considerará que un Estado extranjero es parte en una transacción mercantil cuando quien realiza la transacción sea una empresa estatal o una entidad creada por dicho Estado, siempre que dicha empresa o entidad esté dotada de personalidad jurídica propia y de capacidad para:

a) Demandar o ser demandada; y

b) Adquirir por cualquier título la propiedad o posesión de bienes, incluidos los que este Estado le haya autorizado a explotar o administrar y disponer de ellos".

Descrit el marc legal aplicable al cas concret, pertoca ara analitzar si ens trobem davant un cas en el que la demanda presentada per Central Santa Lucía afecta a pretensions protegides per la immunitat de jurisdicció, per anar dirigides contra un Estat o els seus béns.

Per a resoldre la controvèrsia resulta necessari determinar quines són les concretes pretensions de la part actora i els fonaments en que aquestes en basen. Així, de manera succinta, resulta que la demanda que ha donat lloc a aquest plet té el següent plantejament:

Central Santa Lucía és una societat nord americana successora de l'entitat Santa Lucía Company S.A. i de la societat civil Sánchez Hermanos. Aquestes dues empreses eren propietàries i explotadores d'uns terrenys situats al nord de

l'illa de Cuba, a una zona coneguda com "*Ingenio Santa Lucía*". Amb aquest nom també es coneixia l'activitat desenvolupada per les anteriors societats, relativa a l'explotació de la canya de sucre.

El dia 1 de gener de 1959, després d'una revolució, es va instaurar a Cuba un nou règim polític d'inspiració marxista-leninista. El nou govern cubà, presidit per Fidel Castro, va decidir nacionalitzar tots els béns i empreses de persones naturals o jurídiques de nacionalitat cubana o constituïdes d'acord amb la llei cubana mitjançant l'aprovació de la Llei 890, publicada el dia 15 d'octubre de 1960. Aquesta llei s'aprovà dins el marc d'una política estatal d'abolició global de la propietat privada.

L'aplicació d'aquesta llei provocà que, de manera il·legítima segons el dret internacional, l'Estat Cubà confiscés els terrenys propietat de Santa Lucía Company S.A. i Sánchez Hermanos, que a partir d'aquells moments passaren a ser propietat de Cuba.

Melià Hotels, aprofitant-se conscientment d'aquest acte il·legítim, obtingué de l'estat Cubà una autorització per gestionar i explotar els terrenys situats a Playa Esmeralda (integrats dins la zona "*Ingenio Santa Lucía*"). Aquests terrenys actualment són propietat d'una societat anomenada Gaviota S.A., que és propietat de l'Estat Cubà. En el marc d'aquesta explotació s'han construït a Playa Esmeralda els hotels Sol Rio y Luna Mares i Paradisus Rio de Oro. Melià ha estat obtenint beneficis econòmics per aquesta explotació il·legítima durant els darrers 20 anys, tot i les reclamacions de les empreses i les famílies a les que es confiscaren els terrenys sobre els que exerceix la seva activitat empresarial.

L'anterior situació ha provocat que Melià hagi obtingut un enriquiment amb causa il·lícita durant tot el temps que ha durat i que durarà la seva activitat hotelera a Playa Esmeralda. Per aquest motiu, els beneficis obtinguts per la demandada han de ser considerats com fruits derivats d'una possessió exercitada amb mala fe, als efectes de l'art. 455 CC espanyol.

En conseqüència, Central Santa Lucía té dret a obtenir de la demandada una quantitat equivalent als fruits, és a dir als beneficis econòmics, que aquesta ha obtingut durant els darrers cinc anys per l'explotació dels hotels situats a Playa Esmeralda.

Una vegada s'han exposat els arguments que sustenten la demanda interposada per Central Santa Lucía, pertoca entrar a analitzar si en el cas concret els Tribunals espanyols tenen jurisdicció per conèixer del cas concret.

La part demandada fonamentà la seva declinatòria, en aquest punt, al·legant que els fets i fonaments jurídics que

sustenten la demanda de Central Santa Lucía pivoten sobre un acte que és fruit d'una expressió de la sobirania de Cuba, concretament una expropiació de terrenys, i que per tant es troba emparat per la immunitat de jurisdicció. Per la seva banda, l'actora s'oposà als arguments de Melià argumentant que la seva demanda, que es dirigeix contra una persona jurídica de caràcter privat domiciliada a Mallorca, es sustenta en actes mercantils de caràcter privat realitzats per una societat anònima de propietat pública, Gaviota S.A., de manera que no es troba emparada per la immunitat de jurisdicció.

Analitzada la demanda i els seus fonaments, aquesta jutjadora aprecia que totes les pretensions que la part actora es basen en una premissa bàsica, a saber, la il·licitud de l'acte a través del qual Cuba nacionalitzà els terrenys propietat de les empreses Santa Lucía Company S.A. i Sánchez Hermanos situats a Playa Esmeralda, que a partir d'aquell moment passaren a ser titularitat de l'Estat.

Així, el motiu pel qual Melià ha obtingut l'enriquiment amb causa il·lícita que ha generat el dret de la part actora a reclamar-li els fruits obtinguts per l'explotació hotelera que aquesta empresa exerceix a Cuba, segons la demanda, prové de que la demandada de manera conscient s'està aprofitant econòmicament d'una confiscació de béns duta a terme en contra de les normes del dret internacional i, per tant, feta de forma il·lícita. El fet que converteix en injust o derivat d'una causa il·lícita l'enriquiment de Melià objecte de controvèrsia és la pròpia il·licitud de l'acte en virtut del qual Cuba va adquirir la propietat dels terrenys sobre els que la demandada realitza la seva activitat hotelera, no els negocis jurídics concrets que posteriorment Cuba hagi celebrat sobre dits terrenys.

D'aquesta manera, la valoració com a il·lícit de l'acte de nacionalització que provocà que els terrenys controvertits passessin a ser propietat de l'Estat Cubà és un requisit previ i fonamental en la formulació de les pretensions de Central Santa Lucía.

En conseqüència, tal i com està formulada la demanda, la resolució del present procediment haurà de passar necessàriament per l'anàlisi i valoració d'aquest acte de nacionalització (o de confiscació segons la demanda) i de la seva validesa i legitimitat jurídica. En aquest sentit, només podrà considerar-se que Melià ha obtingut un enriquiment amb causa il·lícita o està duent a terme una possessió amb mala fe si amb caràcter previ es valora jurídicament la il·licitud de l'acte que serveix de fonament al vincle o contracte en virtut del qual la demandada ha adquirit l'autorització de l'Estat Cubà per explotar els terrenys situats a Playa Esmeralda. Com que Melià ha estat autoritzada per l'Estat Cubà per explotar els citats terrenys perquè és aquest Estat el propietari dels mateixos, l'acte a valorar en el cas concret haurà de ser

necessàriament el que generà aquest dret de propietat, és a dir, la nacionalització, no els celebrats amb posterioritat.

En conseqüència, no resulta aplicable al cas concret l'excepció de la immunitat de jurisdicció prevista a l'art. 9 LO 16/2015, per no ser el fonament principal del present plet relatiu a transaccions mercantils.

D'acord amb el que s'acaba d'exposar, tot i que la demanda de Central Santa Lucía ha estat dirigida contra una persona jurídica privada domiciliada a Mallorca que ha obtingut una autorització per explotar uns terrenys propietat de Gaviota S.A., una societat propietat de l'Estat Cubà, resulta que el fonament principal de les pretensions de la part actora no són els negocis jurídics concrets que hagin pogut concertar Melià i Gaviota o les seves relacions mercantils. Així, el vertader fonament de la demanda que ha donat lloc a aquest plet és la declaració d'il·licitud del títol de propietat que Cuba ostenta sobre els terrenys de Playa Esmeralda, on Melià explota dos hotels, i la responsabilitat en que hagi pogut incórrer la demandada per lucrar-se de dits terrenys tot i conèixer la forma en que aquests varen passar a ser propietat de l'Estat Cubà.

La pròpia part actora reconeix a la seva demanda que l'acte en virtut del qual Cuba nacionalitzà els terrenys propietat de Santa Lucía Company S.A. i Sánchez Hermanos situats a Playa Esmeralda, independentment de la seva legitimitat, és una expressió de la seva sobirania.

D'aquesta manera, d'acord amb l'argumentat fins ara, resulta que les pretensions exercitades per la part actora a la seva demanda es fonamenten en la valoració jurídica d'actes realitzats per un subjecte protegit per la immunitat de jurisdicció, Cuba, en el marc de la seva sobirania. Per tant, per aplicació del disposat a l'art. 21 LOPJ, els Tribunals Civils espanyols no tenen jurisdicció per conèixer de la demanda que ha donat lloc al present plet.

A més, resulta que en el present cas ens trobem també davant una demanda on s'exerciten pretensions relatives a un bé propietat d'un Estat i que, per tant, ostenta també immunitat de jurisdicció.

En aquest sentit, tal i com es desenvoluparà més detalladament al següent Fonament de Dret, Central Santa Lucía reclama amb la seva demanda la protecció d'un dret de propietat o de possessió respecte d'un bé propietat de l'Estat Cubà. Així, la demanda de la part actora es fonamenta en el següent l'argument: que com que va ser privada de la seva propietat respecte dels terrenys situats a Playa Esperanza de manera il·lícita, els seus drets dominicals o de possessió sobre aquests terrenys no han deixat d'existir, fet que la legitima per reclamar a Melià, com actual posseïdora de mala fe dels mateixos, els fruits percebuts per dita possessió.

En conseqüència, resulta que la viabilitat de les pretensions de Central Santa Lucía passa necessàriament per l'atribució a aquesta d'un dret de caràcter possessorí o dominical sobre un bé immoble propietat de l'Estat Cubà.

Posant aquest fet en relació amb les consideracions fetes anteriorment respecte de la naturalesa d'acte *iurii imperium* de la nacionalització dels terrenys sobre els que l'actora fonamenta les seves pretensions, no queda més que considerar també que els Tribunals civils Espanyols no tenen jurisdicció per conèixer del present plet, per fonamentar-se el mateix en pretensions dirigides contra béns propietat d'un Estat.

En conseqüència, la declinatòria per falta de jurisdicció dels Tribunals civils espanyols plantejada per la part demandada ha de ser estimada.

SEGON.- Per altra banda, a més del resolt al Fonament de Dret anterior, els Tribunals Civils espanyols tampoc tenen competència internacional per resoldre les pretensions de la part actora, tal i com també al·legà la part demandada a la seva declinatòria.

L'art. 22 LOPJ disposa que "*Con carácter exclusivo, los Tribunales españoles serán competentes en todo caso y con preferencia de cualquier otro, para conocer de las pretensiones relativas a las siguientes materias: a) Derechos reales y arrendamientos de bienes inmuebles que se hallen en España. No obstante, en materia de contratos de arrendamiento de bienes inmuebles celebrados para un uso particular durante un plazo máximo de seis meses consecutivos, serán igualmente competentes los órganos jurisdiccionales españoles si el demandado estuviera domiciliado en España, siempre que el arrendatario sea una persona física y que éste y el propietario estén domiciliados en el mismo Estado*".

Seguidament, l'art. 22 ter LOPJ estableix que "*1. En materias distintas a las contempladas en los artículos 22, 22 sexies y 22 septies y si no mediere sumisión a los Tribunales españoles de conformidad con el artículo 22 bis, éstos resultarán competentes cuando el demandado tenga su domicilio en España o cuando así venga determinado por cualquiera de los foros establecidos en los artículos 22 quáter y 22 quinquies*".

En el cas concret, com que s'ha dirigit la demanda contra una persona jurídica domiciliada a Mallorca, resulten també aplicables les disposicions del Reglament UE 1215/2012, relatiu a la competència judicial, el reconeixement i l'execució de resolucions judicials en matèria civil i mercantil. Les disposicions d'aquest Reglament, en tot cas, han estat les que han fonamentat la redacció vigent de les normes sobre competència internacional recollides a la LOPJ, a les que s'acaba de fer referència, de manera que tenen un contingut totalment anàleg.

D'aquesta manera, al Reglament 1215/2012 es preveu que el fòrum general de competència internacional de les persones domiciliades a un Estat membre serà el del seu domicili (art. 4 que resulta equivalent a l'art. 22 ter LOPJ). Ara bé, al Reglament, igual com succeeix a la LOPJ, es preveuen una sèrie d'excepcions a aquesta norma, establint regles d'atribució de competència exclusives que s'apliquen desplaçant el fòrum general.

En concret, a l'art. 24 Reglament 1215/2012 es preveu que *"Son exclusivamente competentes, sin consideración del domicilio de las partes, los órganos jurisdiccionales de los Estados miembros que se indican a continuación: 1) en materia de derechos reales inmobiliarios y de contratos de arrendamiento de bienes inmuebles, los órganos jurisdiccionales del Estado miembro donde el inmueble se halle sito"*. Aquesta norma té una redacció totalment anàloga a la de l'art. 22 LOPJ, ja citat.

Per tant, d'acord amb el seu dret intern i els Tractats Internacionals dels que és part, Espanya no té competència internacional per a que els seus Tribunals resolguin plets on s'exercitin accions reals sobre béns immobles situats fora del seu territori nacional.

En el cas concret, les pretensions que Central Santa Lucia planteja contra Melià es fonamenten precisament en una acció real referida a un bé immoble situat a Cuba, de manera que els Tribunals espanyols no tenen competència internacional per a la seva resolució. A dita conclusió s'hi arriba, segons el criteri d'aquesta jutjadora, per dos motius.

En primer lloc, ja s'ha descrit al Fonament de Dret anterior que la demanda de Central Santa Lucía descansa sobre dues premisses bàsiques, a saber, que Cuba obtingué la propietat dels terrenys de la zona de Playa Esmeralda de manera il·lícita a través d'un procés de confiscació contrari a les normes del Dret Internacional i que Melià conscientment s'aprofità d'aquesta situació per aconseguir el permís de Cuba per explotar dos hotels situats a Playa Esperanza, obtenint així de manera il·lícita fruits en forma de beneficis econòmics. Ara bé, l'actora no es limita a la seva demanda a posar de manifest aquesta situació que considera injusta o il·lícita, sinó que reclama a Melià, com a actual posseïdora dels terrenys de Playa Esmeralda, que li entregui els beneficis que ha obtingut durant els darrers cinc anys explotant els hotels situats a dits terrenys, per ser els mateixos fruits resultants d'un enriquiment amb causa il·lícita.

Per a poder declarar que l'actora té dret a rebre alguna quantitat de Melià amb fonament als fets relatats a la demanda resulta necessari determinar que Central Santa Lucía ostenta algun tipus de dret o títol que justifica el pagament que reclama. En aquest sentit, el simple fet que Melià estigui

exercitant presumptament una possessió de mala fe no faculta a qualsevol tercer a reclamar amb fonament a aquesta situació, sinó que per arribar a aquesta segona fase, la d'obtenir un pronunciament de condemna a favor, es precisa que qui reclama ostenti algun títol que ho justifiqui. Aquest títol, d'acord amb la demanda, només pot consistir en la condició que té l'actora de successora de les entitats Santa Lucía Company S.A. i Sánchez Hermanos, és a dir, les propietàries dels terrenys objecte de controvèrsia en el moment en que Cuba els nacionalitzà i passà a ser el seu propietari. Per tant, l'únic argument que pot legitimar a la part actora per reclamar un pagament a la demandada pels fets relatats a la demanda que ha donat lloc a aquest plet és la reivindicació d'un dret de propietat o de possessió que a dia d'avui s'hauria de considerar subsistent, a causa de la naturalesa il·lícita de l'acte de nacionalització en virtut del qual Cuba adquirí el seu actual títol dominical, i que ha estat vulnerat per Melià o perjudicat per la seva activitat empresarial.

Així, l'única manera de que aquesta jutjadora pugui estimar les pretensions de Central Santa Lucía serà que, prèviament, es faci una valoració jurídica dels drets de propietat o de possessió que l'actora ostenta sobre els terrenys de Playa Esmeralda, doncs aquests drets són l'única base que permetria que es condemnés a Melià a pagar algun tipus de quantitat a Central Santa Lucía a causa de les pretensions exercides amb la demanda.

L'acció a través de la qual es pretén que aquest jutjat realitzi l'anterior valoració té una evident naturalesa real i, per tant, escapa de la seva competència internacional, doncs recau sobre un bé immoble situat a Cuba.

En segon lloc, la part actora al·lega a la seva demanda que exercita una acció de reclamació de quantitat derivada d'un enriqueiment sense causa o amb causa il·lícita. S'argumenta per Central Santa Lucía que l'acció per enriqueiment injust no té cap regulació específica dins l'ordenament jurídic espanyol i que la norma que millor subsumeix les seves pretensions és l'art. 455 CC, invocant aquesta disposició legal com a fonament jurídic de la seva demanda. En concret, Central Santa Lucia argumenta a la seva demanda que *"la cuestión acerca de la justicia o injusticia del enriquecimiento viene dada por la regulación que el Código Civil hace de la posesión de buena o mala fe y sus efectos, de tal forma que mientras que el poseedor de buena fe hace suyos los frutos mientras se mantenga en esa condición de la posesión (art. 451 CC), se atribuye al legítimo poseedor cuando no concurre esa situación de buena fe (art. 455 CC)"*.

Per tant, si bé l'actora fa descansar les seves pretensions sobre la figura de l'enriqueiment injust, el fonament jurídic que en el cas concret sustenta la demanda i l'existència de dit enriqueiment injust són les normes sobre la

liquidació de l'estat possessori del CC i, més concretament, el seu art. 455.

L'art. 455 CC disposa que *"El poseedor de mala fe abonará los frutos percibidos y los que el poseedor legítimo hubiera podido percibir, y sólo tendrá derecho a ser reintegrado de los gastos necesarios hechos para la conservación de la cosa. Los gastos hechos en mejoras de lujo y recreo no se abonarán al poseedor de mala fe; pero podrá éste llevarse los objetos en que esos gastos se hayan invertido, siempre que la cosa no sufra deterioro, y el poseedor legítimo no prefiera quedarse con ellos abonando el valor que tengan en el momento de entrar en la posesión"*.

L'enriquiment injust no té una regulació específica al nostre ordenament jurídic i ha estat definida pel nostre TS com una figura atípica i de caràcter subsidiari que s'aplica per corregir supòsits de fet en les que una persona física o jurídica ha obtingut un augment patrimonial sense cap motiu que ho justifiqui, sempre en detriment d'un tercer. Amb fonament a aquest argument, Central Santa Lucía al·lega que Melià ha obtingut un enriquiment injust a causa de la seva situació possessòria de mala fe i il·lícita sobre els terrenys de Playa Esmeralda, causant així un perjudici als legítims propietaris de dits terrenys. Per sustentar la seva tesi processal, encertadament, la defensa de la part actora invoca a la seva demanda l'art. 455 CC.

Analitzant la naturalesa de les accions d'enriquiment injust interposades en el marc de l'art. 455 CC, la STS de 14 de gener de 2014 disposa que *"El deber de restitución de los frutos que recae respecto del poseedor de mala fe, conforme a lo dispuesto en el artículo 455 del Código Civil, trae causa, prima facie, de la propiedad del legítimo poseedor como título de atribución del derecho a los frutos producidos. Razón que resulta también extrapolable, como títulos de atribución, tanto a la existencia de derechos de goce sobre la cosa, como a la posesión de buena fe, conforme a lo señalado por el artículo 451 del Código Civil. Desde esta perspectiva, y al hilo de lo argumentado por la parte recurrente, si bien puede afirmarse que el deber que pesa sobre el poseedor de mala fe respecto de los frutos percibidos anida en un fundamento de sanción del enriquecimiento sin causa, mientras que el deber respecto de los frutos que hubiera podido percibir el poseedor legítimo se concreta en una deuda indemnizatoria; no obstante, debe señalarse que esta delimitación que interesa, primordialmente, a los parámetros a tener en cuenta para el cálculo del quantum, no altera la unidad conceptual y sistemática de la figura en orden a su configuración en torno a una única acción de restitución derivada de la liquidación de un estado posesorio concordante, significativamente, con la preferencia, en la medida que sea posible, de la restitución en especie de los frutos percibidos por el poseedor de mala fe"*.

En este contexto, los frutos que el poseedor legítimo hubiera podido percibir (fructus percipiendi) no pueden establecerse de un modo autónomo con independencia del marco de aplicación de la obligación de restitución resultante pues con mayor precisión, si se quiere, la obligación de restitución no trae causa directa de la propiedad sobre los frutos, en sí mismos considerados, sino de los títulos de atribución anteriormente señalados y de la consiguiente liquidación del estado posesorio, presupuestos que en el presente caso no concurren pues del título de atribución, esto es, de la relación contractual subyacente, dichos frutos no tuvieron una previa y necesaria existencia real y, por tanto, situación posesoria que pueda ser objeto de liquidación; de forma que su abstracta consideración de frutos civiles, con referencia a los posibles intereses que pudieran recibir como compensación resarcitoria, o el mero alcance de la mala fe de la conducta seguida por los demandados no resultan comprensivos, por ellos solos, de la tipicidad básica que informa la aplicación del artículo 455 del Código Civil. (STS 30 de abril de 2013, 275/2013)".

Aquesta sentència, a més, reforça també els arguments que abans s'han exposat respecte de la naturalesa real de l'acció exercitada per Central Santa Lucia, en quant la mateixa resulta una reivindicació d'un dret de propietat o de possessió sobre un bé immoble.

Per tant, segons el nostre TS, s'ha de considerar que les accions per enriquiment injust fonamentades en una possessió de mala fe han de ser subsumides dins l'art. 455 CC i, en conseqüència, tenen una naturalesa d'acció de liquidació de l'estat possessorí.

La doctrina i la jurisprudència són pacífiques a l'hora de considerar aquests tipus d'accions com accions reals, doncs es troben fonamentades en la invocació d'un dret real, la possessió.

D'aquesta manera, per tot l'exposat, les pretensions que Central Santa Lucía exercita contra Melià es fonamenten en una acció real sobre un bé immoble situat a Cuba, de forma que els Tribunals espanyols, d'acord amb la normativa citada anteriorment, no tenen competència internacional per al seu coneixement.

En conseqüència, la declinatoria per falta de competència internacional plantejada per Melià ha de ser estimada.

TERCER.- Tot això amb expressa condemna a la part actora al pagament de les costes que aquest incident hagi generat.

PART DISPOSITIVA

Que **HE D'ESTIMAR** la declinatòria plantejada per la representació processal de MELIA HOTELS INTERNATIONAL S.A. i, en conseqüència, he de declarar la falta de jurisdicció i de competència internacional dels Tribunals espanyols per a conèixer del present plet i decretar el sobreseïment de les presents actuacions.

Tot això amb expressa condemna a la part actora al pagament de les costes que aquest incident hagi generat.

Forma d'Impugnació: Notifiqui's a les parts la present resolució, informant-les de que contra aquesta es pot interposar recurs d'apel·lació dins dels vint dies següents a la seva notificació, que s'interposarà davant aquest òrgan judicial i serà resolta per l'Audiència Provincial de les Illes Balears.

Conforme a la D.A. Quinzena de la L.O.P.J., per a l'admissió del recurs s'haurà d'acreditar haver constituït, al compte de dipòsits i consignacions d'aquest òrgan, un dipòsit de 50 euros excepte que el recurrent sigui beneficiari de justícia gratuïta, el Ministeri Fiscal, l'Estat, la CCAA o una entitat local o organisme depenent.

El dipòsit s'haurà de constituir ingressant la citada quantitat a aquest jutjat, al compte d'aquest expedient, indicant, en el camp "concepte" la indicació "Recurs" seguida del codi "02 Civil-Apel·lació". Si l'ingrés es fa mitjançant transferència bancària s'haurà d'incloure, després del compte referit, separats per un espai, la indicació "recurs" seguida del codi "02 Civil-Apel·lació".

En el cas de que s'hagin de realitzar altres pagaments al mateix compte, s'haurà de verificar un ingrés per cada concepte, fins i tot si aquests obeeixen a altres recursos de la mateixa o distinta classe indicant, en aquest cas, en el camp observacions la data de la resolució recorreguda amb el format DD/MM/AA.

Així ho acorda, mana i signa la Sra. Margalida Victòria Crespí Serra, Magistrada-jutgessa del Jutjat de Primera Instància n° 24 de Palma i del seu partit.- Dono fe.

MAGISTRADA-JUTGESSA